

ΛΑΡΣ ΚΕΠΛΕΡ

ΤΟ ΣΟΥΗΔΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΩΝ 10.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΝΟΥΜΕΡΟ 1
ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ΑΜΜΟΣ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΑΜΜΟΣ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 386

Λαρς Κέπλερ, Άμμος στα μάτια

Lars Kepler, Sandmannen

Μετάφραση: Μαρία Φακίνου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια, διορθώσεις: Ιωάννα Ανδρέου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φιλμ-μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright© Lars Kepler, 2012

Published in the Greek language by arrangement with Storytellers Literary Agency, Stockholm, Sweden

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2016

Πρώτη έκδοση στη σουηδική γλώσσα από τις εκδόσεις Albert Bonniers Förlag, Στοκχόλμη, 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούλιος 2017

Κ.Ε.Τ. Α465 Κ.Ε.Π. 516/17

ISBN 978-960-16-6904-5

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΛΑΡΣ ΚΕΠΛΕΡ

Άμμος στα μάτια

μυθιστόρημα

Μετάφραση
ΜΑΡΙΑ ΦΑΚΙΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σημείωμα της μεταφράστριας

Ο πρωτότυπος σουηδικός τίτλος, καθώς και ο αγγλικός –*Sandmannen* και *The Sandman*, αντίστοιχα–, αναφέρονται σε έναν μυθικό χαρακτήρα της βορειοευρωπαϊκής μυθολογίας, προσωποποίηση του ύπνου, ο οποίος ρίχνει δήθεν μαγική άμμο στα μάτια των παιδιών πριν κοιμηθούν.

Ο Χανς Κρίστιαν Άντερσεν στο παραμύθι «Ο γέρος που σφαλά τα μάτια των παιδιών» (1841) παρουσιάζει αυτό το φανταστικό πρόσωπο ως εξής: «Κάθε νύχτα, όταν τα παιδάκια κάθονται φρόνιμα στο τραπέζι, επάνω στα καθισματάκια τους, ο γεροντάκος ανεβαίνει σιγά σιγά τα σκαλιά, γιατί περπατεί με τα τσουράπια του και δεν κάνει καθόλου θόρυβο· ανοίγει την πόρτα και ρίχνει στα μάτια των παιδιών μια σκόνη τόσο φιλή, τόσο φιλή, που δεν μπορούν πια να κρατήσουν ανοιχτά τα μάτια τους [...]. Σε κάθε μασχάλη του κρατά από μια ομπρέλα. Στο πανί της μιας είναι ζωγραφισμένες λογής λογής ζωγραφιές· αυτή είναι για τα φρόνιμα παιδιά· την απλώνει πάνω τους κι όλη τη νύχτα ονειρεύονται τα πιο όμορφα παραμύθια. Η άλλη δεν έχει στο πανί της τίποτε· αυτή είναι για τα κακά παιδιά· κοιμούνται βαθιά χωρίς κανένα όνειρο και το πρωί που ξυπνούν δεν έχουν να θυμηθούν τίποτε».

Επίσης, ο Ε.Τ.Α. Χόφμαν, στο διήγημα «Der Sandmann» (1816), περιγράφει τον ίδιο χαρακτήρα, διά μέσου του στόματος της γριάς παραμάννας του κεντρικού ήρωα, ακόμα πιο τρομακτι-

κά: «Είναι ένας κακός που επισκέπτεται όσα παιδιά δε θέλουν να πάνε για ύπνο, ρίχνει φούχτες άμμου στα μάτια τους και, όταν τα ματωμένα μάτια βγουν έξω από το κεφάλι, τα ρίχνει στον σάκο του και τα πάει να τα φάνε τα δικά του παιδιά, που έχουν τη φωλιά τους στο μισοφέγγαρο και έχουν γαμφό ράμφος για να τσιμπολογούν τα μάτια των άτακτων παιδιών».

Αυτός ο τόσο διαδεδομένος «μπαμπούλας» των παραμυθιών της βόρειας και κεντρικής Ευρώπης δεν έχει κάτι αντίστοιχο στη δική μας μυθολογία ή λαϊκή παράδοση, παρόλο που συχνά έχει αποδοθεί ως Μορφέας σε διάφορες ελληνικές μεταφράσεις. Για τον λόγο αυτό, προτίμησα να αφήσω το όνομα του Sandman –του Ανθρώπου της Άμμου– μεταγγραμμένο στα ελληνικά.

Είναι στα μέσα της νύχτας κι ο άνεμος φέρνει χιόνι από τη μεριά της θάλασσας. Ένας νεαρός άντρας περπατά κατά μήκος μιας ψηλής σιδηροδρομικής γέφυρας, προς τη Στοκχόλμη. Το πρόσωπό του είναι κάτωχρο σαν θολωμένο τζάμι. Το μπλουτζίν του έχει κοκαλώσει από το παγωμένο αίμα. Περπατά ανάμεσα στις ράγες, πατώντας πάνω στις τραβέρσες. Στα πενήντα μέτρα από κάτω του, ο πάγος πάνω στο νερό ίσα που φαίνεται, σαν μια λωρίδα ύφασμα. Ένα στρώμα χιονιού καλύπτει τα δέντρα και στο λιμάνι μόλις που διακρίνονται οι δεξαμενές πετρελαίου· πέρα χαμηλά, το χιόνι στροβιλίζεται στο δυνατό φως του γερανού για τα κοντέινερ.

Καυτό αίμα τρέχει στον αριστερό πήχη του άντρα και στάζει κάτω από τις άκρες των δαχτύλων του.

Οι ράγες αρχίζουν να κουδουνίζουν και να σφυρίζουν, καθώς μια νυχτερινή αμαξοστοιχία πλησιάζει τη γέφυρα μήκους δύο χιλιομέτρων.

Ο νεαρός άντρας παραπατά και κάθεται πάνω στη ράγα, έπειτα σηκώνεται ξανά όρθιος και συνεχίζει να περπατά.

Ο αέρας λυσοομανά μπροστά από το τρένο και οι τολύπες χιονιού θολώνουν το τοπίο. Η αμαξοστοιχία T1axx έχει ήδη φτάσει στα μισά της γέφυρας, όταν ο οδηγός διακρίνει τον άντρα πάνω στη σιδηροτροχιά. Χτυπά την κόρνα του και βλέπει την αντρική φιγούρα να σκοντάφτει, έπειτα να κάνει ένα μεγάλο

άλμα στα αριστερά, προς τη διπλανή σιδηροτροχιά, και να αρπάζεται σφιχτά από το σαθρό κιγκλίδωμα.

Τα ρούχα του άντρα ανεμίζουν γύρω από το σώμα του. Η γέφυρα κλυδωνίζεται κάτω από τα πόδια του. Στέκεται ακίνητος με ορθάνοιχτα τα μάτια, τα χέρια του πάνω στο κιγκλίδωμα.

Το χιόνι στροβιλίζεται και όλα γύρω του βυθίζονται στο σκοτάδι.

Το ματωμένο χέρι του έχει αρχίσει να παγώνει, μα ο άντρας συνεχίζει να περπατά.

Τον λένε Μίχαελ Κόλερ-Φροστ. Αγνοείται εδώ και δεκατρία χρόνια και ο θάνατός του δηλώθηκε πριν από επτά.

*Μονάδα Ασφαλείας Εγκληματολογικής Ψυχολογίας
Νοσοκομείο Λεβενστρέμσκα*

Η ΑΤΣΑΛΙΝΗ ΠΥΛΗ κλείνει με έναν βαρύ κρότο πίσω από τον καινούργιο γιατρό. Ο μεταλλικός αντίλαλος περνά δυνατά από μπροστά του και κατεβαίνει τη στριφογυριστή σκάλα.

Ο Άντερς Ρεν νιώθει ένα ρίγος να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά του όταν ξαφνικά πέφτει παντού βαριά σιωπή.

Από σήμερα, θα εργάζεται στη μονάδα ασφαλείας εγκληματολογικής ψυχολογίας.

Τα τελευταία δεκατρία χρόνια, ο Γιούρεκ Βάλτερ γερνά μέσα σε ένα υπόγειο δωμάτιο, σε απόλυτη απομόνωση. Του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης σε μονάδα ψυχιατρικής φροντίδας με συγκεκριμένες προϋποθέσεις επιτήρησης.

Ο νεαρός γιατρός δε γνωρίζει πολλά για τον ασθενή του, πέρα από τη διάγνωση που του έχει γίνει: «Αδιαφοροποίητη σχιζοφρένεια. Διαταραχές της σκέψης. Υποτροπιάζουσα οξεία ψύχωση, με ακανόνιστα και εξαιρετικά βίαια επεισόδια».

Ο Άντερς Ρεν δείχνει την ταυτότητά του στον φρουρό, βγάζει το κινητό του και το κλειδώνει μαζί με τα κλειδιά του στο ντουλάπι του, προτού ανοίξει ο φρουρός την πρώτη πόρτα του αεροστεγούς θαλάμου. Μπαίνει μέσα, περιμένει να κλείσει η πόρτα για να προχωρήσει στην επόμενη. Όταν ακούγεται ένα σήμα, ο φρουρός ανοίγει και αυτήν. Ο Άντερς γυρίζει και τον χαιρετά κι ύστερα συνεχίζει στον διάδρομο που οδηγεί στην αίθουσα προσωπικού της πτέρυγας απομόνωσης.

Ο αρχίατρος Ρόλαντ Μπρόλιν είναι ένας πενήνταχρονος γεροδεμένος άντρας, με κυρτούς ώμους και κοντοκουρεμένα μαλλιά. Στέκεται καπνίζοντας κάτω από τον απορροφητήρα της κουζίνας και διαβάζει διαγωνίως ένα άρθρο για το χάσμα στη μισθοδοσία αντρών και γυναικών, στο περιοδικό για τους εργαζόμενους στον τομέα της υγείας.

«Ο Γιούρεκ Βάλτερ δεν πρέπει να μείνει ποτέ μόνος με κανένα μέλος του προσωπικού» λέει ο αρχίατρος. «Δεν πρέπει να έρθει ποτέ σε επαφή με άλλους ασθενείς, δε δέχεται ποτέ επισκέψεις και δεν επιτρέπεται να βγει ποτέ έξω στο προαύλιο για να ασκηθεί. Ούτε...»

«Ποτέ;» ρωτά ο Άντερς. «Σίγουρα απαγορεύεται να κρατάς κάποιον...»

«Ναι, απαγορεύεται» λέει απότομα ο Ρόλαντ Μπρόλιν.

«Τι έχει κάνει λοιπόν;»

«Μόνο ωραία πράγματα» λέει ο Ρόλαντ και κατευθύνεται προς τον διάδρομο.

Παρόλο που ο Γιούρεκ Βάλτερ είναι ο πιο επικίνδυνος κατά συρροή δολοφόνος της Σουηδίας, είναι παντελώς άγνωστος στον πολύ κόσμο. Η δίκη στο Κεντρικό Δικαστήριο και στο Εφετείο στο ανάκτορο Βράνγκελσκα έγινε κεκλεισμένων των θυρών και όλοι οι φάκελοι παραμένουν αυστηρώς εμπιστευτικοί.

Ο Άντερς Ρεν και ο αρχίατρος Ρόλαντ Μπρόλιν διασχίζουν ακόμα μία πόρτα ασφαλείας και μια νεαρή γυναίκα με τατουάζ στα χέρια και πέρσινγκ στα μάγουλα τους κλείνει το μάτι.

«Να γυρίσετε πίσω σώοι και αβλαβείς» λέει κεφάτα.

«Μην ανησυχείς» λέει χαμηλόφωνα ο Ρόλαντ στον Άντερς. «Ο Γιούρεκ Βάλτερ είναι ένας ήπιος, ηλικιωμένος άντρας. Δεν τσακώνεται ούτε υψώνει τη φωνή του. Ο βασιικός μας κανόνας είναι να μην μπαίνουμε ποτέ στο κελί του. Αλλά ο Λέφφε, που ήταν χτες στη νυχτερινή βάρδια, πρόσεξε ότι έχει φτιάξει κάτι σαν μαχαίρι που το κρύβει κάτω από το στρώμα του, οπότε προφανώς πρέπει να το κατασχέσουμε».

«Πώς θα το κάνουμε αυτό;» ρωτά ο Άντερς.

«Παραβιάζοντας τους κανόνες».

«Θα μπορούμε στο κελί του Γιούρεκ;»

«Εσύ θα μπεις... και θα ζητήσεις ευγενικά το μαχαίρι».

«Εγώ θα μπω;...»

Ο Ρόλαντ Μπρόλιν γελά δυνατά και εξηγεί ότι θα προσποιηθούν πως κάνουν στον ασθενή τη συνηθισμένη του ένεση με ρι-σπεριδόνη, ενώ στην πραγματικότητα θα του χορηγήσουν Zypad-hera σε υπερδοσολογία.¹

Ο αρχίατρος περνά την κάρτα του από ακόμα μία συσκευή αναγνώρισης και πληκτρολογεί έναν κωδικό. Ακούγεται ένας σύντομος ήχος και η κλειδαριά της πόρτας ασφαλείας βγάζει έναν βόμβο.

«Μισό λεπτό» λέει ο Ρόλαντ τείνοντας προς το μέρος του Άντερς ένα μικρό κουτί με κίτρινες ωτασπίδες.

«Είπες ότι δε φωνάζει».

Ο Ρόλαντ χαμογελά αμυδρά, ρίχνει μια κουρασμένη ματιά στον νέο συνεργάτη του και αναστενάζει δυνατά.

«Ο Γιούρεκ Βάλτερ θα σου μιλήσει, πολύ ήρεμα, και πιθανόν απολύτως λογικά» λέει με σοβαρό ύφος. «Όμως αργότερα το ίδιο βράδυ, όταν γυρνάς με το αυτοκίνητο στο σπίτι, θα βγεις στο αντίθετο ρεύμα και θα έσεις πάνω σε ένα φορτηγό... ή θα σταματήσεις σε ένα κατάστημα σιδηρικών για να αγοράσεις ένα τσεκούρι προτού πάρεις τα παιδιά από τον παιδικό σταθμό».

«Πρέπει να φοβηθώ τώρα;» ρωτά χαμογελώντας ο Άντερς.

«Όχι, αλλά ελπίζω να προσέχεις» λέει ο Ρόλαντ.

Ο Άντερς δε στέκεται συνήθως ιδιαίτερα τυχερός, όταν όμως διάβασε την αγγελία στην *Εφημερίδα των Ιατρών* για μια πλήρως απασχόλησης, προσωρινή αλλά μακροχρόνια θέση στη μονάδα ασφαλείας του νοσοκομείου Λεβενστρέμσκα, η καρδιά του είχε αρχίσει να χτυπά πιο γρήγορα.

Είναι μόλις είκοσι λεπτά με το αυτοκίνητο από το σπίτι και κάλλιστα θα μπορούσε να καταλήξει σε μόνιμη πρόσληψη.

1. Αντιψυχωσικά φάρμακα. [Σ.τ.Μ.]

Αφού είχε δουλέψει ως ειδικευόμενος στο νοσοκομείο Σκάραμποργκ και σε ένα κέντρο υγείας στο Χούντινιε, στη συνέχεια αναγκάστηκε να τα βγάξει πέρα με προσωρινές συμβάσεις στην τοπική κλινική του νοσοκομείου Σανκτ Ζίγκφριντ.

Η μεγάλη διαδρομή μέχρι το Βέξιε και τα ακανόνιστα ωράρια είχαν αποδειχτεί αδύνατον να συνδυαστούν με τη δουλειά της Πέτρα στη διεύθυνση ψυχαγωγίας του δήμου και με τον αυτισμό της Άγκνες.

Μόλις πριν από δύο εβδομάδες, ο Άντερς και η Πέτρα κάθονταν στο τραπέζι της κουζίνας προσπαθώντας να σκεφτούν τι στην ευχή θα έκαναν.

«Δε γίνεται να συνεχίσουμε έτσι» είχε πει εκείνος, απολύτως ήρεμα.

«Όμως τι εναλλακτικές έχουμε;» είχε ψιθυρίσει εκείνη.

«Δεν ξέρω» είχε απαντήσει ο Άντερς σκουπίζοντας τα δάκρυα από τα μάγουλά της.

Η βοηθός δασκάλου της Άγκνες στον παιδικό σταθμό τούς είχε πει ότι η Άγκνες είχε περάσει μια δύσκολη μέρα. Αρνιόταν να αφήσει το ποτήρι με το γάλα της και τα άλλα παιδιά είχαν γελάσει. Δεν μπορούσε να δεχτεί ότι είχε τελειώσει το διάλειμμα, επειδή ο Άντερς δεν είχε πάει να την πάρει όπως συνήθιζε. Εκείνος είχε γυρίσει κατευθείαν με το αυτοκίνητο από το Βέξιε, όμως είχε ήδη πάει έξι όταν έφτασε στον παιδικό σταθμό. Η Άγκνες καθόταν ακόμη στην τραπεζαρία με τα χέρια της γύρω από το ποτήρι.

Στο σπίτι, η Άγκνες είχε σταθεί μες στο δωμάτιό της, κοιτάζοντας τον τοίχο δίπλα από το κουκλόσπιτο, και χτυπούσε τα χέρια της παλαμάκια με τον δικό της, εσωστρεφή τρόπο. Δεν ξέρουν τι βλέπει εκεί, αλλά λέει ότι συνεχώς εμφανίζονται αυτά τα γκριζα ξυλαράκια, και πρέπει να τα μετρήσει και να τα σταματήσει. Έτσι κάνει όταν νιώθει ιδιαίτερη ανησυχία. Καμιά φορά δέκα λεπτά αρκούν, όμως εκείνο το βράδυ έπρεπε να σταθεί εκεί πάνω από τέσσερις ώρες μέχρι να καταφέρουν να τη βάλουν στο κρεβάτι.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΟΡΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ κλείνει και κατευθύνονται μέσα από τον διάδρομο προς το μοναδικό κελί απομόνωσης που χρησιμοποιείται. Το φως από τη λάμπα φθορισμού στο ταβάνι αντανακλάται στο πάτωμα από βινύλιο. Στην ανάγλυφη ταπετσαρία υπάρχει μια αυλακιά από το καροτσάκι σερβιρίσματος του φαγητού, ένα μέτρο πάνω από το πάτωμα.

Ο αρχίατρος μαζεύει την κάρτα του και αφήνει τον Άντερς να προχωρήσει πρώτος προς τη βαριά μεταλλική πόρτα.

Μέσα από το ενισχυμένο τζάμι ο Άντερς βλέπει έναν αδύνατο άντρα να κάθεται σε μια πλαστική καρέκλα. Φορά μπλουτζίν παντελόνι και ντένιμ πουκάμισο. Είναι φρεσκοξυρισμένος και το βλέμμα του δείχνει ασυνήθιστα ήρεμο. Το ωχρό του πρόσωπο καλύπτεται από ρυτίδες θυμίζοντας ραγισμένο πηλό στον πυθμένα μιας ξεραμένης κοίτης.

Ο Γιούρεκ Βάλτερ έχει κριθεί ένοχος μόνο για δύο φόνους και μια απόπειρα δολοφονίας, όμως υπάρχουν αδιάσειστα στοιχεία που τον συνδέουν με ακόμα δεκαεννέα φόνους.

Πριν από δεκατρία χρόνια τον έπιασαν επ' αυτοφώρω στο δάσος Λιλ-Γιαν στη νήσο Γιουργκόρντεν της Στοκχόλμης, να βάζει με τη βία μια γυναίκα πενήντα ετών μέσα σε ένα φέρετρο στο χώμα. Ήταν κλεισμένη σχεδόν δύο χρόνια εκεί, αλλά ήταν ακόμα ζωντανή. Η γυναίκα έφερε σοβαρά τραύματα, ήταν υποσιτισμένη, οι μύες της είχαν ατροφήσει, είχε φρικτά έλκη κατὰ-

κλισης και κρουοπαγήματα και είχε υποστεί βαριά εγκεφαλική βλάβη. Αν η αστυνομία δεν είχε ακολουθήσει και δεν είχε συλλάβει τον Γιούρεκ Βάλτερ δίπλα από το φέρετρο, μάλλον αυτός δε θα είχε σταματήσει ποτέ.

Τώρα ο αρχίατρος βγάζει τρία γυάλινα μπουκαλάκια που περιέχουν μια κίτρινη σκόνη, ρίχνει λίγο υγρό στο καθένα, τα ανακινεί προσεκτικά κι έπειτα τραβά το περιεχόμενο και των τριών με μια σύριγγα.

Φορά τις ωτασπίδες του και μετά ανοίγει το μικρό παράθυρο στο πάνω μέρος της πόρτας. Ακούγεται ένας μεταλλικός κρότος και η βαριά μυρωδιά του τσιμέντου και της σκόνης τούς χτυπά στα ρουθούνια.

Με έναν απαθή τόνο στη φωνή του, ο αρχίατρος λέει στον Γιούρεκ Βάλτερ ότι είναι ώρα για την ένεσή του.

Ο άντρας ανασηκώνει το πιγούνι του και σηκώνεται απαλά από την καρέκλα, γυρίζει και κοιτάζει το μικρό άνοιγμα πάνω στην πόρτα, ξεκουμπώνοντας το πουκάμισό του καθώς πλησιάζει.

«Σταμάτα και βγάλε το πουκάμισό σου» λέει ο Ρόλαντ Μπρόλιν.

Ο Γιούρεκ Βάλτερ συνεχίζει να προχωρά αργά προς το μέρος του και ο Ρόλαντ κλείνει αμέσως το παράθυρο τραβώντας τον σύρτη. Ο Γιούρεκ σταματά, ξεκουμπώνει τα τελευταία κουμπιά και αφήνει το πουκάμισό του να πέσει στο πάτωμα.

Το σώμα του δείχνει σαν να ήταν κάποτε σε καλή φόρμα, όμως πλέον οι μύες του έχουν χαλαρώσει και η ζαρωμένη επιδερμίδα του κρέμεται.

Ο Ρόλαντ ανοίγει ξανά το παράθυρο. Ο Γιούρεκ Βάλτερ διανύει τη μικρή απόσταση που έχει απομείνει και απλώνει το νευρώδες μπράτσο του, που είναι διάστικτο από τρυπήματα και αιματώματα.

Ο Άντερς απολυμαίνει το πάνω μέρος του μπράτσου του με χειρουργικό οινόπνευμα. Ο Ρόλαντ πιέζει τη σύριγγα μες στον μαλακό μυ αφήνοντας το υγρό να κυλήσει πάρα πολύ γρήγορα.

Το χέρι του Γιούρεκ τινάζεται αιφνιδιασμένο, όμως δεν το τραβά μέχρι να του το επιτρέψει ο αρχίατρος. Ο Ρόλαντ Μπρόλιν κλείνει βιαστικά το παράθυρο και το κλειδώνει με τον σύρτη, βγάζει τις ωτασπίδες του, χαμογελά νευρικά κι έπειτα ρίχνει μια ματιά μες στο κελί.

Ο Γιούρεκ πηγαίνει παραπατώντας στο κρεβάτι, όπου σταματά και κάθεται.

Ξαφνικά στρέφεται και κοιτάζει την πόρτα, η σύριγγα πέφτει από τα χέρια του Ρόλαντ.

Προσπαθεί να την πιάσει, αλλά εκείνη κυλά πάνω στο πάτωμα.

Ο Άντερς πλησιάζει και παίρνει τη σύριγγα από κάτω, και όταν στέκονται και γυρίζουν πάλι προς την πόρτα, βλέπουν πως το ενισχυμένο τζάμι είναι θολωμένο από μέσα. Ο Γιούρεκ έχει φυσήσει την ανάσα του πάνω στο τζάμι και έχει γράψει «ΓΙΟΥΝΑ» με το δάχτυλό του.

«Τι λέει;» ρωτά με αδύναμη φωνή ο Άντερς.

«Έχει γράψει Γιούνα».

«Γιούνα;»

«Τι διάλογο σημαίνει αυτό;»

Το τζάμι ξεθολώνει και βλέπουν τον Γιούρεκ Βάλτερ να κάθεται σαν να μην έχει κουνηθεί. Κοιτάζει το μπράτσο όπου του έκαναν την ένεση, τρίβει τον μυ, έπειτα τους ρίχνει μια ματιά μέσα από το τζάμι.

«Δεν έγραφε τίποτε άλλο;» ρωτά ο Άντερς.

«Είδα μόνο...»

Από την άλλη πλευρά της βαριάς πόρτας ακούγεται ένας ζωώδης βρυχηθμός. Ο Γιούρεκ Βάλτερ έχει γλιστρήσει από το κρεβάτι και έχει πέσει στα γόνατα ουρλιάζοντας με όλη του τη δύναμη. Τα νεύρα στον λαιμό του είναι τεντωμένα, οι φλέβες του προσημένες.

«Αλήθεια, πόσο του έδωσες;» ρωτά ο Άντερς.

Τα μάτια του Γιούρεκ Βάλτερ γυρίζουν προς τα πάνω και ασπρίζουν, απλώνει το χέρι για να στηριχτεί, τεντώνει το πόδι

του, αλλά σωριάζεται κάτω χτυπώντας πίσω το κεφάλι του στο κομοδίνο, έπειτα ουρλιάζει και το σώμα του αρχίζει να τινάζεται σπασμωδικά.

«Γαμώτο» ψιθυρίζει ο Άντερς.

Ο Γιούρεκ γλιστρά στο πάτωμα, τα πόδια του κλοτσάνε ανεξέλεγκτα. Δαγκώνει τη γλώσσα του και αίμα πιτσιλίζει το στήθος του, έπειτα κείτεται εκεί ξαπλωμένος ανάσκελα, με κομμένη την ανάσα.

«Τι θα κάνουμε αν πεθάνει;»

«Θα τον αποτεφρώσουμε» λέει ο Μπρόλιν.

Σπασμοί έχουν πιάσει ξανά τον Γιούρεκ, όλο του το σώμα τρέμει, τα χέρια του χτυπάνε τον αέρα, ώσπου ξαφνικά σταματούν.

Ο Μπρόλιν ρίχνει μια ματιά στο ρολόι του. Ιδρώτας τρέχει στα μάγουλά του.

Ο Γιούρεκ Βάλτερ κλαψουρίζει, γυρνά στο πλάι και προσπαθεί να ανασηκωθεί, αλλά δεν τα καταφέρνει.

«Σε δυο λεπτά μπορείς να μπεις μέσα» λέει ο αρχίατρος.

«Αλήθεια θα μπω εκεί μέσα;»

«Σε λίγο θα είναι τελείως ακίνδυνος».

Ο Γιούρεκ σέρνεται στο πάτωμα μπρούμυτα τώρα, μια ματωμένη βλέννα στάζει από το στόμα του. Κουνά το σώμα του σπασμωδικά, όλο και πιο αργά, ώσπου στο τέλος μένει ακίνητος.

Ο ΑΝΤΕΡΣ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΜΕΣΑ από το παχύ ενισχυμένο γυάλινο παράθυρο της πόρτας. Ο Γιούρεκ Βάλτερ κείται ακίνητος στο πάτωμα τα τελευταία δέκα λεπτά. Το σώμα του είναι χαλαρό μετά τους σπασμούς.

Ο αρχίατρος βγάζει ένα κλειδί, το βάζει στην κλειδαριά, έπειτα σταματά και ρίχνει μια διερευνητική ματιά μέσα από το παράθυρο προτού ξεκλειδώσει την πόρτα.

«Καλά να περάσεις» λέει.

«Τι κάνουμε αν ξυπνήσει;» ρωτά ο Άντερς.

«Δεν πρέπει να ξυπνήσει».

Ο Μπρόλιν ανοίγει την πόρτα και μπαίνει μέσα ο Άντερς. Η πόρτα κλείνει πίσω του και η κλειδαριά κροταλίζει. Το κελί της απομόνωσης μυρίζει ιδρώτα, αλλά και κάτι άλλο. Μια έντονη μυρωδιά οξικού οξέως. Ο Γιούρεκ Βάλτερ κείται τελείως ήσυχος, ίσα που διακρίνεται η ανάσα του να ανεβοκατεβαίνει ρυθμικά στην πλάτη του.

Ο Άντερς παραμένει μακριά του κι ας ξέρει ότι ο ασθενής του κοιμάται βαθιά.

Η ακουστική εδώ μέσα είναι παράξενη, οχληρή, λες και οι ήχοι προηγούνται των αντίστοιχων κινήσεων.

Η ιατρική του ρόμπα θροίζει απαλά με κάθε του βήμα.

Ο Γιούρεκ ανασαίνει πιο γρήγορα.

Η βρύση στάζει στον νιπτήρα.

Ο Άντερς πλησιάζει το κρεβάτι, έπειτα στρέφεται προς τον Γιούρεκ και γονατίζει στο πάτωμα.

Με την άκρη του ματιού του βλέπει τον αρχίατρο να τον παρατηρεί ανήσυχος από το ενισχυμένο τζάμι, σκύβει και προσπαθεί να κοιτάξει κάτω από το καρφωμένο κρεβάτι.

Τίποτε στο πάτωμα.

Πλησιάζει κι άλλο κοιτάζοντας προσεκτικά τον Γιούρεκ που του ξαπλώσει ολόκληρος στο πάτωμα.

Δε βλέπει πλέον τον Γιούρεκ. Πρέπει να του γυρίσει την πλάτη για να ψάξει για το μαχαίρι.

Κάτω από το κρεβάτι φτάνει λιγοστό φως. Χνουδία σκόνης έχουν μαζευτεί κοντά στον τοίχο.

Δεν μπορεί να μη φαντάζεται τον Γιούρεκ Βάλτερ να ανοίγει τα μάτια του.

Χωμένο ανάμεσα στις ξύλινες τάβλες και το στρώμα υπάρχει κάτι. Δυσκολεύεται να δει τι είναι.

Ο Άντερς απλώνει το χέρι του, αλλά δεν το φτάνει. Θα πρέπει να γλιστρήσει με την πλάτη κάτω από το κρεβάτι. Ο χώρος είναι τόσο στενός, που δεν μπορεί να γυρίσει το κεφάλι του. Γλιστρά ακόμα πιο μέσα. Με κάθε του ανάσα νιώθει τον σκληρό όγκο του κρεβατιού πάνω στον θώρακά του. Ψαχουλεύει με τα δάχτυλά του. Πρέπει να πλησιάσει κι άλλο. Χτυπά το γόνατό του στις ξύλινες τάβλες. Φυσά ένα χνούδι σκόνης μακριά από το πρόσωπό του και συνεχίζει.

Ξαφνικά ακούει πίσω του έναν πνιχτό γδούπο μες στο κελί της απομόνωσης. Δεν μπορεί να γυρίσει για να κοιτάξει. Μόνο μένει εκεί ακίνητος και αφουγκράζεται. Η ανάσα του είναι τόσο γρήγορη, που δυσκολεύεται να ξεχωρίσει οποιονδήποτε άλλον ήχο.

Απλώνει προσεκτικά το χέρι του και αγγίζει το αντικείμενο με την άκρη των δαχτύλων του, βάζει λίγο παραπάνω δύναμη για να το τραβήξει από τη θέση του.

Ο Γιούρεκ έχει φτιάξει ένα κοντό μαχαίρι με πολύ κοφτερή λεπίδα από ένα κομμάτι ατσάλινο σοβατεπί.

«Τελείωνε» φωνάζει ανυπόμονα ο αρχίατρος από το παράθυρο της πόρτας.

Ο Άντερς προσπαθεί να βγει, σπρώχνει με όλη του τη δύναμη και γρατζουνά το μάγουλό του.

Ξαφνικά δεν μπορεί να κουνηθεί, έχει κολλήσει, η ρόμπα του έχει πιαστεί κι εκείνος δεν μπορεί να ελιχθεί για να τη βγάλει.

Φαντάζεται ότι ακούει τον Γιούρεκ να κουνά τα πόδια του.

Μάλλον δεν ήταν τίποτε.

Ο Άντερς τραβά τη ρόμπα του με όλη του τη δύναμη. Οι ραφές τεντώνονται αλλά δε σκίζονται. Καταλαβαίνει ότι θα πρέπει να γλιστρήσει ξανά κάτω από το κρεβάτι για να ξεπιαστεί η ρόμπα.

«Τι κάνεις;» φωνάζει ο Ρόλαντ Μπρόλιν με σπασμένη φωνή.

Το μικρό παράθυρο της πόρτας κροταλίζει καθώς κλείνει ξανά με τον σύρτη.

Ο Άντερς βλέπει ότι μια τσέπη από τη ρόμπα του έχει πιαστεί σε μια ξεχαρβαλωμένη σανίδα του κρεβατιού. Την τραβά απότομα και την ελευθερώνει, κρατά την ανάσα του και σπρώχνει ξανά το σώμα του για να βγει. Μέσα του νιώθει να σηκώνεται ένα κύμα πανικού. Γρατζουνά την κοιλιά και το γόνατό του, αλλά πιάνεται από την άκρη του κρεβατιού με το ένα χέρι και βγαίνει έξω.

Λαχανιασμένος, γυρίζει και σηκώνεται όρθιος με τρεμάμενα πόδια κρατώντας το μαχαίρι στο χέρι του.

Ο Γιούρεκ είναι ξαπλωμένος στο πλάι και κοιμάται, έχοντας μισάνοιχτο το ένα μάτι, που κοιτάζει το κενό.

Ο Άντερς πηγαίνει βιαστικά στην πόρτα και το βλέμμα του συναντιέται με την ανήσυχη ματιά του αρχίατρου μέσα από το ενισχυμένο τζάμι, προσπαθεί να χαμογελάσει, όμως το άγχος του διακρίνεται στη φωνή του όταν λέει:

«Άνοιξε την πόρτα».

Αντιθέτως, ο Ρόλαντ Μπρόλιν ανοίγει το παράθυρο.

«Δώσε μου πρώτα το μαχαίρι».

Ο Άντερς τού ρίχνει μια απορημένη ματιά, έπειτα του δίνει το μαχαίρι.

«Βρήκες και κάτι άλλο» λέει ο Ρόλαντ Μπρόλιν.

«Όχι» απαντά ο Άντερς ρίχνοντας μια ματιά στον Γιούρεκ.

«Ένα γράμμα».

«Δεν υπήρχε τίποτε άλλο».

Ο Γιούρεκ αρχίζει να αναδεύεται στο πάτωμα και αναστενάζει αδύναμα.

«Κοίταξε μες στις τσέπες του» λέει ο αρχίατρος με ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

«Για ποιον λόγο;»

«Επειδή κάνουμε έρευνα».

Ο Άντερς γυρίζει και πλησιάζει προσεκτικά τον Γιούρεκ Βάλτερ. Τα μάτια του είναι τελείως κλειστά, όμως πάνω στο αυλακωμένο πρόσωπό του έχουν αρχίσει να εμφανίζονται στάλες ιδρώτα.

Σκύβει διστακτικά και ψάχνει σε μια τσέπη. Το ντένιμ πουκάμισο τσιτώνει ακόμα περισσότερο στους ώμους του Γιούρεκ, που αφήνει ένα χαμηλόφωνο βογκητό.

Στην πίσω τσέπη του μπλουτζίν του υπάρχει μια πλαστική χτένα. Με τρεμάμενα χέρια ο Άντερς ελέγχει τις υπόλοιπες στενές τσέπες του.

Ιδρώτας στάζει από την άκρη της μύτης του. Τον κάνει να ανοιγοκλείνει διαρκώς τα μάτια.

Το μεγάλο χέρι του Γιούρεκ ανοίγει και κλείνει αρκετές φορές.

Δεν υπάρχει τίποτε άλλο στις τσέπες του.

Ο Άντερς γυρίζει ξανά και κοιτάζει προς το ενισχυμένο τζάμι κουνώντας αρνητικά το κεφάλι του. Δεν μπορεί να διακρίνει αν ο Μπρόλιν στέκεται έξω από την πόρτα. Η αντανάκλαση της λάμπας στο ταβάνι φεγγίζει σαν γκριζος ήλιος πάνω στο γυαλί.

Πρέπει να βγει έξω τώρα.

Έχει περάσει πολλή ώρα.

Σηκώνεται και πηγαίνει βιαστικά στην πόρτα. Ο αρχίατρος

δεν είναι εκεί. Ο Άντερς πλησιάζει το τζάμι και κοιτάζει διερευνητικά, αλλά δε βλέπει τίποτε.

Ο Γιούρεκ Βάλτερ ανασαίνει γρήγορα, σαν παιδί που βλέπει εφιάλτη.

Ο Άντερς χτυπά με τις γροθιές του την πόρτα. Τα χέρια του αφήνουν έναν βουβό γδούπο πάνω στο παχύ μέταλλο. Χτυπά ξανά. Δεν ακούγεται τίποτε, δε συμβαίνει τίποτε. Χτυπά το τζάμι με τη βέρα του, έπειτα βλέπει μια σκιά να ορθώνεται πάνω στον τοίχο.

Η πλάτη του και τα μπράτσα του έχουν ανατριχιάσει. Με την καρδιά του να βροντοχτυπά και την αδρεναλίνη να κατακλύζει το σώμα του, γυρίζει το κεφάλι του. Βλέπει τον Γιούρεκ Βάλτερ να ανασηκώνεται αργά. Το πρόσωπό του είναι χαλαρό και τα ανοιχτόχρωμα μάτια του κοιτάζουν ευθεία μπροστά. Από το στόμα του τρέχει ακόμα αίμα και τα χείλια του μοιάζουν αλλόκοτα κόκκινα.

Ο ΑΝΤΕΡΣ ΦΩΝΑΖΕΙ γρονθοκοπώντας τη βαριά ατσάλινη πόρτα, αλλά ο αρχίατρος εξακολουθεί να μην την ανοίγει. Ο σφυγμός του χτυπά υπόκωφα μες στο κεφάλι του καθώς στρέφεται για να κοιτάξει τον ασθενή τους. Ο Γιούρεκ Βάλτερ είναι ακόμα καθισμένος στο πάτωμα και ρίχνει μερικές ματιές προς το μέρος του γιατρού, προτού δοκιμάσει να σηκωθεί.

«Είναι ψέματα» λέει ο Γιούρεκ, με το αίμα να στάζει στο πιγούνι του. «Λένε ότι είμαι ένα τέρας, αλλά είμαι απλώς ένας άνθρωπος...»

Δεν έχει τη δύναμη να σηκωθεί και σωριάζεται πάλι στο πάτωμα, αγκομαχώντας.

«Ένας άνθρωπος» επαναλαμβάνει.

Με μια κουρασμένη κίνηση βάζει το χέρι του μέσα από το πουκάμισο, βγάζει ένα διπλωμένο χαρτί και το πετάει προς το μέρος του Άντερς.

«Το γράμμα που έφαχνε» λέει. «Εδώ και εφτά χρόνια ζητώ να δω έναν δικηγόρο... Όχι επειδή έχω την παραμικρή ελπίδα να βγω αποδώ μέσα... Είμαι αυτός που είμαι, αλλά και πάλι είμαι άνθρωπος...»

Ο Άντερς κάθεσαι ανακούρκουδα και απλώνει το χέρι του για να πιάσει το χαρτί, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από τον Γιούρεκ. Ο άντρας, αποκαμωμένος, προσπαθεί να σηκωθεί ξανά όρθιος, στηρίζεται στα χέρια του, και παρόλο που το σώμα

του δεν τον κρατά, καταφέρνει να ακουμπήσει το πόδι του στο πάτωμα.

Ο Άντερς παίρνει το χαρτί από κάτω και ακούει τελικά ένα κροτάλισμα, καθώς το κλειδί μπαίνει στην κλειδαριά της πόρτας. Γυρίζει και κοιτάζει το ενισχυμένο τζάμι, νιώθοντας τα πόδια του να τρέμουν.

«Δεν έπρεπε να μου δώσετε παραπάνω από την κανονική δόση» μουρμουρίζει ο Γιούρεκ.

Ο Άντερς χωρίς να στραφεί ξέρει ότι ο Γιούρεκ Βάλτερ είναι όρθιος και έχει καρφώσει το βλέμμα του πάνω του.

Το ενισχυμένο τζάμι της πόρτας είναι σαν ένα πλέγμα από χοντρούς κόκκους πάγου. Δε βλέπει ποιος στέκεται από την άλλη πλευρά της πόρτας και γυρίζει το κλειδί στην κλειδαριά.

«Άνοιξε, άνοιξε» ψιθυρίζει, ακούγοντας μια ανάσα πίσω από την πλάτη του.

Η πόρτα ανοίγει απαλά και ο Άντερς βγαίνει παραπατώντας από το κελί της απομόνωσης. Σκοντάφτει και πέφτει πάνω στον τσιμεντένιο τοίχο του διαδρόμου και ακούει την πόρτα να κλείνει με έναν δυνατό κρότο, έπειτα το κροτάλισμα, καθώς το κλειδί γυρίζει στην κλειδαριά.

Λαχανιασμένος, ακουμπά με την πλάτη στον δροσερό τοίχο. Μόνο τότε βλέπει ότι δεν ήταν ο αρχίατρος που τον έσωσε, αλλά η νεαρή γυναίκα με το πέρσινγκ στα μάγουλα.

«Δεν ξέρω τι συνέβη» του λέει. «Ο Ρόλαντ δεν πρέπει να είναι πολύ στα καλά του, είναι πάντα τρομερά προσεκτικός με την ασφάλεια».

«Θα πάω να του μιλήσω...»

«Μπορεί να αρρώστησε... Είναι, νομίζω, διαβητικός».

Ο Άντερς σκουπίζει τα ιδρωμένα χέρια του στη ρόμπα και σηκώνει το κεφάλι για να την ξανακοιτάξει.

«Σ' ευχαριστώ που με έβγαλες» της λέει.

«Θα έκανα τα πάντα για σένα» αστεϊεύεται εκείνη.

Προσπαθεί να της χαμογελάσει με το ανέμελο, αγορίστικο χαμόγελό του, όμως τα πόδια του τρέμουν καθώς την ακολου-

θεί και βγαίνουν από την πόρτα ασφαλείας. Η γυναίκα σταματάει στην αίθουσα ελέγχου και στρέφεται προς το μέρος του.

«Μόνο ένα πρόβλημα έχει αυτή η δουλειά εδώ κάτω» του λέει. «Είναι τόσο ήσυχα, που πρέπει να τρως ένα σωρό γλυκά για να μη σε πάρει ο ύπνος».

«Μια χαρά μού ακούγεται».

Σε μια οθόνη του συστήματος παρακολούθησης βλέπει τον Γιούρεκ να κάθεται στο κρεβάτι κρατώντας το κεφάλι του μες στα χέρια του. Η αίθουσα ψυχαγωγίας με την τηλεόραση και τον διάδρομο τρεξίματος είναι άδεια.

Ο ANTEPS PEN ΠΕΡΝΑ την υπόλοιπη μέρα προσπαθώντας να εξοικειωθεί με τα νέα του καθήκοντα, επισκέπτεται ασθενείς στην πτέρυγα 30, ετοιμάζει διαγράμματα ατομικής θεραπευτικής αγωγής και εξιτήρια, όμως η σκέψη του τρέχει διαρκώς στο γράμμα που έχει στην τσέπη του και σε όσα είπε ο Γιούρεκ.

Στις πέντε και δέκα ο Άντερς φεύγει από την πτέρυγα εγκληματολογικής ψυχολογίας και βγαίνει στον δροσερό αέρα. Πέρα από τον φωταγωγημένο περίβολο του νοσοκομείου, το χειμωιάτικο σκοτάδι έχει πέσει για τα καλά.

Ο Άντερς ζεσταίνει τα χέρια του μέσα στις τσέπες του μπουφάν του και διασχίζει βιαστικός το πεζοδρόμιο για το μεγάλο υπαίθριο πάρκινγκ μπροστά από την κεντρική είσοδο του νοσοκομείου.

Ήταν γεμάτο αυτοκίνητα όταν έφτασε, όμως τώρα είναι σχεδόν άδειο.

Μισοκλείνει τα μάτια του και συνειδητοποιεί ότι κάποιος στέκεται πίσω από το αυτοκίνητό του.

«Γεια!» φωνάζει ο Άντερς περπατώντας πιο γρήγορα.

Ο άντρας γυρίζει, τρίβει με το χέρι το στόμα του και απομακρύνεται από το αυτοκίνητο. Ο αρχίατρος Ρόλαντ Μπρόλιν.

Ο Άντερς κόβει το βήμα του, πλησιάζει το αυτοκίνητο και βγάζει το κλειδί από την τσέπη του.

«Περιμένεις μια συγγνώμη από μένα» λέει ο Μπρόλιν με ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

«Θα προτιμούσα να μην αναγκαστώ να μιλήσω στη διοίκηση του νοσοκομείου για όσα συνέβησαν» λέει ο Άντερς.

Ο Μπρόλιν τον κοιτάζει κατάματα, έπειτα απλώνει το αριστερό του χέρι, με την παλάμη ανοιχτή προς τα πάνω.

«Δώσε μου το γράμμα» λέει ήρεμα.

«Ποιο γράμμα;»

«Το γράμμα που ήθελε να βρεις ο Γιούρεκ» απαντά. «Ένα σημείωμα, ένα απόκομμα εφημερίδας, ένα κομμάτι χαρτόνι».

«Βρήκα το μαχαίρι που υποτίθεται ότι ήταν εκεί».

«Αυτό ήταν το δόλωμα» λέει ο Μπρόλιν. «Νομίζεις ότι θα έβαζε τον εαυτό του σε όλη αυτή την οδυνηρή δοκιμασία για το τίποτε;»

Ο Άντερς παρατηρεί τον αρχίατρο να σκουπίζει τον ιδρώτα από το πάνω χείλος του με το χέρι.

«Τι κάνουμε αν ο ασθενής θέλει να δει δικηγόρο;» ρωτά.

«Τίποτε» ψιθυρίζει ο Μπρόλιν.

«Σ' το έχει ζητήσει ποτέ;»

«Δεν ξέρω, δε θα το είχα ακούσει, βάζω πάντα ωτασπίδες».

Ο Μπρόλιν χαμογελά.

«Όμως δεν καταλαβαίνω γιατί...»

«Την έχεις ανάγκη αυτή τη δουλειά» τον διακόπτει ο αρχίατρος. «Έχω ακούσει ότι ήσουν ο τελευταίος στην τάξη σου, είσαι χρωμένος, άπειρος και χωρίς συστατικές επιστολές».

«Τελείωσες;»

«Καλύτερα να μου δώσεις το γράμμα» απαντά ο Μπρόλιν σφίγγοντας το σαγόνι του.

«Δε βρήκα κανένα γράμμα».

Ο Μπρόλιν τον κοιτά κατάματα μια στιγμή.

«Αν βρεις ποτέ κάποιο γράμμα, θα μου το δώσεις χωρίς να το διαβάσεις» του λέει.

«Καταλαβαίνω» απαντά ο Άντερς ξεκλειδώνοντας την πόρτα του αυτοκινήτου.

Έχει την αίσθηση ότι ο αρχίατρος μοιάζει τώρα λίγο πιο ήρεμος. Ο Άντερς μπαίνει στο αυτοκίνητο, κλείνει την πόρτα και βάζει μπροστά. Όταν ο Μπρόλιν τού χτυπά το παράθυρο, εκείνος τον αγνοεί, βάζει ταχύτητα και απομακρύνεται. Από τον καθρέφτη βλέπει τον Μπρόλιν να στέκεται και να παρατηρεί αγέλαστος το αυτοκίνητο.

ΜΟΛΙΣ Ο ΑΝΤΕΡΣ ΜΠΑΙΝΕΙ στο σπίτι του, κλείνει βιαστικά την εξώπορτα πίσω του, την κλειδώνει και βάζει την αλυσίδα.

Η καρδιά του χτυπά δυνατά μες στο στήθος του – για κάποιον λόγο πήγε τρέχοντας από το αυτοκίνητο στο σπίτι.

Από το δωμάτιο της Άγκνες ακούει την καθησυχαστική φωνή της Πέτρα. Ο Άντερς χαμογελά. Ήδη διαβάζει το *Νησί των Κορμοράνων*² στην κόρη τους. Συνήθως έχει πάει πιο αργά μέχρι το τελετουργικό για τον ύπνο να καταλήξει στο παραμύθι. Θα πρέπει να ήταν μια καλή μέρα σήμερα. Η νέα δουλειά του Άντερς σημαίνει ότι η Πέτρα έχει ρισκάρει να μειώσει τις δικές της ώρες.

Γύρω από τις λασπωμένες χειμωνιάτικες μπότες της Άγκνες υπάρχει μια νωπή κηλίδα πάνω στο χαλάκι του χολ. Το μάλλινο σκουφί και το κασκόλ της είναι στο πάτωμα μπροστά από το γραφείο. Ο Άντερς προχωρά και ακουμπά το μπουκάλι της σαμπάνιας στο τραπέζι της κουζίνας, έπειτα στέκεται και κοιτάζει έξω στον κήπο.

Σκέφτεται το γράμμα του Γιούρεκ Βάλτερ και πλέον δεν ξέρει τι να κάνει.

Τα κλαδιά της μεγάλης πασχαλιάς γρατζουνάνε το παράθυρο. Κοιτάζει το σκοτεινό τζάμι και βλέπει την κουζίνα να αντα-

2. Βιβλίο της Άστριντ Λίντγκρεν με ηρώδα την Πίπη Φακιδομούτη. [Σ.τ.Μ.]

νακλάται πάνω του. Ακούει το τρίξιμο των κλαδιών και σκέφτεται ότι πρέπει να βγει και να φέρει το κλαδευτήρι από την αποθήκη.

«Περίμενε μια στιγμή» ακούει να λέει η Πέτρα. «Να διαβάσω πρώτα μέχρι το τέλος...»

Ο Άντερς πηγαίνει αθόρυβα στο δωμάτιο της Άγκνες. Η λάμπα-πριγκίπισσα στο ταβάνι είναι αναμμένη. Η Πέτρα σηκώνει το κεφάλι της από το βιβλίο και τα βλέμματά τους διασταυρώνονται. Έχει πιασμένα τα ανοιχτόχρωμα καστανά μαλλιά της σε αλογοουρά και φορά τα συνηθισμένα σκουλαρίκια της σε σχήμα καρδιάς. Η Άγκνες κάθεται στην αγκαλιά της και επαναλαμβάνει διαρκώς ότι όλα πήγαν στραβά και πρέπει να διαβάσουν ξανά από την αρχή το απόσπασμα με τον σκύλο.

Ο Άντερς μπαίνει μέσα και κάθεται ανακούρκουδα μπροστά τους.

«Γεια σου, αγάπη μου» λέει.

Η Άγκνες τού ρίχνει μια βιαστική ματιά, έπειτα γυρίζει το κεφάλι της από την άλλη. Της χαϊδεύει τα μαλλιά, βάζει μια μπουκλα πίσω από το αυτί της, έπειτα σηκώνεται όρθιος.

«Έχει μείνει φαγητό αν θέλεις να το ζεστάνεις» λέει η Πέτρα. «Πρέπει μόνο να ξαναδιαβάσω αυτό το κεφάλαιο και θα έρθω να σε βρω».

«Όλα πήγαν στραβά με τον σκύλο» επαναλαμβάνει η Άγκνες με το βλέμμα καρφωμένο στο πάτωμα.

Ο Άντερς πηγαίνει στην κουζίνα, παίρνει το πιάτο με το φαγητό από το ψυγείο και το ακουμπά στον πάγκο δίπλα από τον φούρνο μικροκυμάτων.

Βγάζει αργά το γράμμα από την πίσω τσέπη του μπλουτζίν του και σκέφτεται τον Γιούρεκ που έλεγε διαρκώς ότι είναι άνθρωπος.

Με πολύ μικρά, καλλιγραφικά γράμματα, ο Γιούρεκ έχει γράψει μερικές σύντομες φράσεις πάνω στο λεπτό χαρτί. Στην πάνω δεξιά γωνία το γράμμα απευθύνεται σε μια νομική εταιρεία στην Τένστα· το περιεχόμενό του συνιστά απλώς ένα επί-

σημο αίτημα. Ο Γιούρεκ Βάλτερ ζητά νομική βοήθεια για να καταλάβει τη σημασία της δικαστικής απόφασης του εγκλεισμού του σε ψυχιατρική μονάδα ασφαλείας. Θέλει να του ξεκαθαρίσουν τα δικαιώματά του και θα ήθελε να μάθει πόσες πιθανότητες υπάρχουν να επανεξεταστεί μελλοντικά η ποινή του.

Ο Άντερς δεν μπορεί να προσδιορίσει ακριβώς γιατί νιώθει ξαφνικά ανησυχία, όμως υπάρχει κάτι το παράξενο στο ύφος της επιστολής και στην ακριβή επιλογή των λέξεων, σε συνδυασμό με τα σχεδόν δυσλεκτικά ορθογραφικά λάθη.

Σκέψεις για τις λέξεις του Γιούρεκ στριφογυρίζουν στο κεφάλι του καθώς μπαίνει στο γραφείο του και παίρνει έναν φάκελο. Αντιγράφει τη διεύθυνση, βάζει το γράμμα μέσα στον φάκελο και κολλά πάνω του ένα γραμματόσημο.

Βγαίνει από το σπίτι και, διασχίζοντας το γρασίδι, κατευθύνεται μες στο δροσερό σκοτάδι προς το γραμματοκιβώτιο της μικρής κυκλικής πλατείας. Μόλις ταχυδρομεί το γράμμα, στέκεται και μένει για λίγο να παρατηρεί τα αυτοκίνητα που περνούν στη Σανταβόγκεν, προτού επιστρέψει στο σπίτι.

Ο αέρας κάνει το καλυμμένο με πάχνη γρασίδι να ρυτιδώνει σαν νερό. Ένας λαγός τρέχει προς τους κήπους.

Ο Άντερς ανοίγει την αυλόπορτα και κοιτάζει προς το παράθυρο της κουζίνας. Ολόκληρο το σπίτι μοιάζει με κουκλόσπιτο. Είναι κατάφωτο και μπορεί να δει το εσωτερικό του. Βλέπει κατευθείαν μέσα στον διάδρομο, τον γαλάζιο πίνακα που πάντα κρεμόταν εκεί.

Η πόρτα του υπνοδωματίου τους είναι ανοιχτή. Η ηλεκτρική σκούπα είναι αφημένη στη μέση. Το καλώδιο είναι ακόμα στην πρίζα του τοίχου.

Ξαφνικά ο Άντερς βλέπει κάτι να κινείται. Του κόβεται η ανάσα από την έκπληξη. Κάποιος είναι μες στο υπνοδωμάτιο. Στέκεται δίπλα από το κρεβάτι τους.

Ετοιμάζεται να ορμήσει μέσα, όταν συνειδητοποιεί ότι αυτό το άτομο στέκεται στην πραγματικότητα στον κήπο στο πίσω μέρος του σπιτιού.

Απλώς φαίνεται μέσα από τις τζαμαρίες του υπνοδωματίου.

Ο Άντερς τρέχει στο πλακόστρωτο δρομάκι, περνά το ηλιακό ρολόι και στρίβει στη γωνία.

Ο άντρας πρέπει να τον άκουσε που πλησίαζε, επειδή το έχει βάλει ήδη στα πόδια. Ο Άντερς τον ακούει που περνά με δυσκολία μέσα από τον φράχτη με την πασχαλιά. Τρέχει από πίσω του, παραμερίζοντας τα κλαδιά, προσπαθώντας να τον εντοπίσει, όμως είναι πάρα πολύ σκοτεινά.